

Arrest

**nr. 38 369 van 9 februari 2010
in de zaak RvV XXX / II**

In zake: XXX

Gekozen woonplaats: XXX

tegen:

**de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 december 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 november 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat XXX, die loco advocaat XXX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster van Kosovaarse nationaliteit verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 13 september 2009.

Op 14 september 2009 dient verzoekster een asielaanvraag in.

Uit de vergelijking van de vingerafdrukken (hit Eurodac) blijkt dat verzoekster op 17 augustus 2009 geregistreerd werd in Bah Bekescsaba, Hongarije.

Op 13 november 2009 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Hongaarse autoriteiten in toepassing van artikel 16.1.c van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin II verordening).

Op 23 november 2009 aanvaardt Hongarije de overname van verzoekster.

Op 27 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten S. B.

geboren te (...), op (in) (...)

van nationaliteit te zijn : Kosovo

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.C van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Uit het Eurodacverslag van 14/09/2009 blijkt dat betrokkene op 17/08/2009 asiel heeft aangevraagd in Hongarije. Op 13/11/2009 werd een terugnameverzoek gestuurd aan Hongarije. De Hongaarse overheid heeft op datum van 23/11/2009 ingestemd met de terugname van bovengenoemde persoon op basis van art. 16.1.C van de Europese Verordening (EG) 343/2003. De Hongaarse autoriteiten gaven op datzelfde artikel ook hun terugnameakkoord voor betrokkene echtgenoot, S., I. en hun twee kinderen, S. G. (°10/02/1999) en S. M. (°21/09/2000).

Betrokkene verklaart met haar gezin vanuit Kosovo naar Hongarije te zijn gereisd. Ze verklaart zich geen data te herinneren. Zij verklaart dat zij in Hongarije werd aangehouden en opgesloten. Zij verklaart dat haar vingerafdrukken er werden genomen maar ontkent dat ze er asiel aanvroeg. Zij beweert dat ze na enkele dagen werd vrijgelaten en vervolgens met haar gezin terugkeerde naar Kosovo. Zij verklaart Kosovo opnieuw te hebben verlaten en naar België te zijn gereisd. Betrokkene kan van deze terugreis naar Kosovo geen enkel bewijs voorleggen, noch kan ze bewijzen dat ze het Schengengebied voor minstens drie maanden heeft verlaten.

Betrokkene is samen met haar echtgenoot en kinderen naar België gekomen waar zij op 14/09/2009 asiel vroeg op de dienst Vreemdelingenzaken.

Gevraagd naar specifieke redenen waarom haar asielaanvraag precies in België behandeld zou moeten worden, verklaart betrokkene dat haar man had gehoord dat het in België beter was om asiel aan te vragen omdat de dokters in België beter zijn dan in andere landen.

Naast haar echtgenoot en hun twee kinderen, die samen met betrokkene asiel aanvroegen in België en waarvoor de Hongaarse autoriteiten ook hun akkoord tot terugname hebben gegeven, verklaart betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa.

Wat haar gezondheidstoestand betreft, verklaart betrokkene dat zij een verlamde rechterarm heeft. Ze verklaart als kind te zijn gevallen en hierbij een hersenbeschadiging te hebben opgelopen. Betrokkene legt geen medische bewijzen voor waaruit blijkt dat haar medische conditie een verblijf in België behoeft en betrokkene zou verhinderen om te reizen.

Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Bijgevolg moeten de bovengenoemde persoon en haar twee kinderen het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de vijf (5) dagen en dienen zij zich aan te bieden bij (4) de Hongaarse overheid.”

De echtgenoot van verzoekster heeft op 28 december 2009 beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen de in zijn hoofde genomen beslissing van de

gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit beroep is gekend bij de Raad onder het nummer 48 771.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en omdat verzoekster geen ernstig middel ontwikkelt. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Waar verzoekster voorafgaand aan de uiteenzetting van haar middelen het volgende aanvoert:

“Verweerster is van oordeel dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster, die, volgens, haar aan de Hongaarse autoriteiten zou toekomen, en dit in toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 16, §1c van de Europese Verordening 343/2003;

Uit het Eurodacverslag van 14 september 2009 blijkt dat betrokkene op 17 augustus 2009 een asielaanvraag heeft ingediend in Hongarije;

Dit wordt door betrokkene formeel ontkend;

Verder blijkt dat de Hongaarse overheid op 23 november 2009 heeft ingestemd met de vraag tot terugname van verzoekster;”, dient het volgende te worden opgemerkt.

Verzoekster maakt door de formele ontkenning dat zij in Hongarije een asielaanvraag zou hebben ingediend niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze zou hebben overwogen dat *“uit het Eurodacverslag van 14/09/2009 blijkt dat betrokkene op 17/08/2009 asiel heeft aangevraagd in Hongarije”*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Hongaarse autoriteiten op 23 november 2009 akkoord gaan met de overname van verzoekster en hebben bevestigd dat verzoeksters asielaanvraag, die dateert van 16 augustus 2009 en werd afgesloten omdat verzoekster vertrokken was met onbekende bestemming, zal worden behandeld.

4.1.1. In een eerste middel voert verzoekster het volgende aan.

“Eerste Middel: Schending van de motiveringsplicht.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster geen bewijs zou bijbrengen van haar terugkeer naar Kosovo, nadat zij door de Hongaarse autoriteiten werd vrijgelaten;

Verzoekster brengt echter twee stukken bij waaruit blijkt dat haar dochtertje op respectievelijk 20 augustus 2009 en 8 september 2009 werd behandeld in een ziekenhuis te Kosovo;

Dit vormt natuurlijk een onomstotelijk bewijs van het gegeven dat verzoekster daadwerkelijk terugkeerde naar haar vaderland.”

4.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het eerste middel van verzoekster niet ontvankelijk is, daar verzoekster voor het door haar aangevoerde motiveringsgebrek geen wetsbepaling als geschonden aanduidt. De loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van *“de motiveringsplicht”* beantwoordt volgens verwerende partij niet aan het begrip “middelen”, waarbij verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State. Verwerende partij is bijgevolg van oordeel dat het middel van verzoekster in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd. In zoverre verzoekster zou doelen op een schending van de materiële motiveringsplicht, laat verwerende partij gelden dat de Raad niet bevoegd is om zijn oordeel in

de plaats te stellen van de administratieve overheid. Waar verzoekster twee stukken voorlegt waaruit zou blijken dat zij in augustus en september 2009 in Kosovo zijn geweest, merkt verwerende partij op dat, in zoverre aan deze stukken enige bewijskracht kan worden toegekend, de stukken niet gekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Verwerende partij wijst er, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, op dat men zich voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. Bovendien is verwerende partij van mening dat deze stukken niet ter zake doen, daar deze stukken geen afbreuk doen aan het feit dat Hongarije bevoegd is om de asielaanvraag van verzoekster te behandelen, te meer daar de vermeende terugkeer naar Kosovo geen drie maanden bestrijkt. Verwerende partij besluit dan ook dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk moeten ondersteunen, is omkleed. Gelet op het voorgaande is verwerende partij van mening dat het eerste middel van verzoekster niet ernstig is.

4.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat ze op een afdoende wijze de feitelijke en juridische overwegingen bevat waarop ze steunt, zodat voldaan is aan formele motiveringsplicht. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen, derwijze dat voldaan is aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103). Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekster uit kritiek op de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat zij geen bewijs zou bijbrengen van haar terugkeer naar Kosovo, nadat zij door de Hongaarse autoriteiten werd vrijgelaten. Verzoekster voert hierbij aan dat zij twee stukken bijbrengt waaruit zou blijken dat haar dochter respectievelijk op 20 augustus 2009 en op 8 september 2009 werd behandeld in een ziekenhuis te Kosovo en dat dit een onomstotelijk bewijs vormt van het gegeven dat zij daadwerkelijk terugkeerde naar haar land van herkomst.

Waar verzoekster ter gelegenheid van haar inleidend verzoekschrift poogt aan te tonen dat zij is teruggekeerd naar haar land van herkomst en in bijlage bij haar verzoekschrift twee (onvertaalde) stukken voegt waaruit zou blijken dat haar dochter op 20 augustus 2009 en op 8 september 2009 werd behandeld in een ziekenhuis te Kosovo, wijst de Raad erop dat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande deze stukken, nu zij hiervan niet op de hoogte werd gesteld. Deze stukken bevinden zich immers niet in het dossier en verzoekster heeft deze niet voorgelegd aan het bestuur. De omstandigheid dat verzoekster in het middel poogt aan te tonen dat zij daadwerkelijk naar haar land van herkomst is teruggekeerd, doet hieraan geen afbreuk. De wettigheid van een bestuursbeslissing moet worden beoordeeld in het licht van de elementen waarover het bestuur kennis had ten tijde van het nemen van deze beslissing. Verzoekster kan deze stukken bijgevolg niet voor het eerst inroepen in de procedure voor de Raad.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen, maar de Raad een wettigheidstoezicht

houdt. De Raad onderzoekt of de betrokken overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf uitgegaan is van de juiste feiten, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. De schending van de formele motiveringsplicht en/of van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoekster het volgende aan.

“Tweede Middel: Artikel 3 E.V.R.M.

Verzoekster heeft een fundamentele angst om terug te moeten gaan naar Hongarije omwille van de vrees dat zij aldaar zal blootgesteld worden aan een niet correcte of onmenselijke behandeling;

Eveneens is verzoekster van oordeel dat haar asielaanvraag, in tegenstelling met België, niet op een objectieve manier zal behandeld worden, en dat zonder een correct procesvoering zonder meer tot haar deportatie naar zijn land van herkomst zal worden bevolen;

Betrokkene reisde samen met haar echtgenoot en haar twee kinderen, G. (geboren 10 februari 1999) en M. (geboren 21 september 2000) vanuit Kosovo naar Hongarije;

De reden voor hun vertrek was de behandeling van de Romaburgers in haar vaderland;

Het is algemeen gekend dat de Roma bevolking met de grootste minachting wordt bekeken, en dat er op alle gebieden discriminatie tegen deze bevolkingsgroep heerst;

Zowel bij toekenning van arbeid, van woningen, van specifieke toelagen wordt deze bevolkingsgroep achteruit gesteld;

Door de plaatselijke autoriteiten worden ze evenmin beschermd, en de onheuse behandeling wordt toegestaan en zelfs, zij officieus, zelfs aangemoedigd;

Verzoekster verliet dus haar land, op zoek naar een plaats werd zij rechtvaardig zou behandeld worden;

Het is echter eveneens gekend dat ook in andere landen men de Romaburgers liever kwijt dan rijk is;

Om deze reden is verzoekster slechts een zeer korte tijd in Hongarije verbleven, omdat ook in dat land er geen hoop aanwezig is op een degelijke behandeling;

Precies om deze redenen vreest verzoekster dan ook dat haar asielaanvraag in Hongarije niet op een correcte of objectieve wijze zal behandeld worden, en dit in tegenstelling tot België, of meer algemeen, West-Europa.”

4.2.2. In de nota repliceert verwerende partij, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, dat aan artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied. Verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing verzoekster ook geenszins verplicht terug te keren naar haar land van herkomst, doch enkel de overdracht van verzoekster aan de Hongaarse autoriteiten – die verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar asielaanvraag - inhoudt. Verwerende partij is verder van mening, bij verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Cassatie, de Raad van State en de Raad betreffende artikel 3 van het EVRM en naar rechtspraak van het Grondwettelijk Hof omtrent het begrip “*foltering*” in de zin van voormeld verdragsartikel, dat er in casu geen sprake is van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Verwerende partij is bijgevolg van mening dat verzoeksters beschouwingen, waaruit niet blijkt dat er voor haar persoonlijk een reëel risico op een slechte of oncorrecte behandeling dreigt, niet kunnen overtuigen en wijst er tevens op dat verzoekster zich in het verzoekschrift integendeel beperkt tot het verwijzen naar de beweerde slechte behandeling van Roma zigeuners, zonder dienaangaande ooit enige opmerking te hebben geformuleerd ten aanzien van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Verwerende partij laat gelden dat de

gemachtigde van de staatssecretaris aldus geheel terecht, binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied heeft genomen en dat de gemachtigde van de staatssecretaris daarbij heeft gehandeld na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken. Verwerende partij acht de beschouwingen van verzoekster niet meer dan ongestaafde, vage en niet ernstige beweringen, die niet kunnen worden aangenomen.

4.2.3. Verzoekster voert de schending van artikel 3 van het EVRM aan daar zij een fundamentele angst heeft om terug te moeten gaan naar Hongarije. Verzoekster houdt voor dat zij in Hongarije zal worden blootgesteld aan een niet correcte of onmenselijke behandeling en is van oordeel dat haar asielaanvraag in Hongarije, in tegenstelling tot België, niet op een objectieve manier zal worden behandeld en dat zonder een correcte procesvoering haar terugwijzing naar het land van herkomst zal worden bevolen.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient verzoekster aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002 nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en verzoekster van oordeel is dat haar asielaanvraag in Hongarije niet op een objectieve manier zal worden behandeld en dat aldaar zonder een correcte procesvoering de repatriëring naar haar land van herkomst zal worden bevolen, merkt de Raad op dat verzoekster nalaat deze blote bewering te staven met concrete gegevens. Verzoekster geeft geen enkele verdere uitleg of brengt geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan waaruit zij afleidt dat de behandeling van haar asielaanvraag in Hongarije voor haar een risico zouden inhouden op foltering of onmenselijke behandeling. Waar verzoekster voornoemde stelling poogt te verantwoorden bij een in algemene bewoordingen uitgedrukte uiteenzetting over de discriminatie van Roma burgers, waarbij zij tevens voorhoudt haar land van herkomst te hebben verlaten, en slechts zeer korte tijd in Hongarije te hebben verbleven, omdat zij als Roma burger op zoek was naar een plaats waar zij rechtvaardig zou worden behandeld, dient opgemerkt te worden dat verzoekster deze argumentatie voor het eerst ter gelegenheid van haar inleidend verzoekschrift voor de Raad aanbrengt en hiervan, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, geen melding heeft gemaakt naar aanleiding van haar Dublininterview op 2 oktober 2009. Zo blijkt uit voornoemd interview dat verzoekster op de vraag *“is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?”*, antwoordde dat *“haar man had vernomen dat het in België beter was om asiel aan te vragen omdat de dokters in België beter zijn dan in andere landen”* en dat verzoekster geen *“andere nuttige informatie”* gaf. Verzoekster maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat Hongarije haar het recht op asiel zou weigeren en dat zij zal worden gerepatriëerd naar Kosovo, waardoor zij als Roma burger zou worden blootgesteld aan een niet correcte of onmenselijke behandeling.

In zoverre het de bedoeling van verzoekster lijkt te zijn om aan de hand van haar betoog aan de Raad te vragen haar verblijfssituatie te heronderzoeken, dient te worden herhaald dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad wijst erop dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de verblijfsrechtelijke situatie van verzoekster is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen, wat, in casu het geval is.

Uit het voorgaande volgt dat verzoekster bijgevolg niet aantoont dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden

beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET